

Ἀκτίνων τὸ βλέμμα της γέμον,
ὁσάκις φωτὸς μὲ πληροῖ,
ὥς ἄγγελος εἶμαι εὐδαίμων,
χαρᾶς ἢ ψυχὴ πλημμυρεῖ.

—

Ὅσάκις πλὴν στρέφεται κρῦον,
ὁσάκις σβεστὸν σιωπᾶ,
τὸν τάφον φωνάζω δακρύων,
τὸν τάφον, ἂν δὲν μ' ἀγαπᾶ.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ

Μελ. Schubert: (Wo ein treues Herze), Α, ᾠρ. 5

Τὸ θέρος παρῆλθεν· ὥς κόρη καλὴ
μαραίνεται ἢ φύσις καὶ μελαγχολεῖ.
Ἐν μέσῳ δακρύων ὠχρὰ μειδιᾶ·
τὸ κάλλος της σβύνει συννέφων σκιά.
Τί ἔχει καὶ φθίνει; Πῶς παύει ν' ἀνθῇ;
Ὁ ἥλιος φεύγει, κ' ἡ φύσις πενθεῖ.

—

Πενθεῖ κ' ἡ καρδιά ἐντός μου πικρῶς.
Νεκρὰν τὴν ἀφήνει ὁ κόσμος νεκρός.
Τὰ ἄνθη της θάπτει χιὼν τὰ χλωρὰ,
καὶ τ' ἄσματα παύουν, καὶ φεύγ' ἡ χαρὰ,
διότ' εἰς τὸν μαῦρον αὐτῆς οὐρανὸν
ἀπῆλθε τὸ ἄστρον τὸ πρὶν φωτεινόν.

—

Ὁ ἥλιος πάλιν ἐπίσ' ὡς στραφῇ,
 ἡ φύσις μὲ τ' ἄνθη ὡς πρὶν θὰ στεφῇ.
 Ἐλθὲ πάλιν, φίλη, καὶ σὺ μεθ' ἡμῶν,
 ν' ἀνθίσ' ἡ καρδία ὡς θέρους λειμῶν.

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Μελ. δ. Schubert: (Voici l'instant suprême), Α, ἀρ. 7

Ἴδου χειμῶνος ὥρα·
 τὸ πᾶν φυλλορροεῖ.
 Μ' ἀφήνουν ὅλα τώρα,
 κ' ἐλπίδες καὶ ζωή.

Ἀπῆλθες, καὶ τὸ φῶς μου
 ἐσβέσθ' εἰς οὐρανόν,
 τὸ σκότος εἶν' ἐντός μου,
 ἐκτός μου τὸ κενόν.

Τοῦ βίου μου τὰ ἄνθη
 κατέπεσαν νεκρά,
 ὁ γέλως ἐμαράνθη
 εἰς χεῖλη τὰ πικρά.

Τὸ δάκρυ μου δὲν ῥέει
 ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν,
 ἀλλ' ἡ καρδία κλαίει
 εἰς πάντα τῆς παλμόν.

